

De sărbători: Spaima sau Speranța?

Pastor Florin Cîmpean
Biserica Pentecostală
Română Philadelphia,
Chicago, SUA

E iarăși sezonul Sărbătorii Nașterii Domnului – impropriu numit Crăciun. Strălucesc luminile, răsună colindele, bucătăriile sunt pline cu bucate alese, miresme specifice ies din cuptor și prin hornul casei. Sub brazi - naturali sau artificiali - sunt pachete cu cadouri și încă mai zornăie mașinile de încasat la magazinele împodobite frumos. De fapt, se aud notificări non-stop de la noile aplicații și metode cu care ne cheltuim banii: applepay, googlepay, quickpay etc. E nostalgie în aer, sărbătoare în atmosferă, bucurie și fericire în inimă.

Și totuși, mulțimi de oameni trăiesc cu frica în minte și în inimă, fără bucurie, fără optimism, fără speranță! Disperarea este o stare de fapt, alimentată de frica, teama, spaima din inimile oamenilor. Știu că sunt sinonime, dar vreau să accentuez Stresul este un fenomen de proporții endemice, iar depresia este epidemia erei digi-moderne.

Nașterea Domnului este o sărbătoare a speranței care ne face să alegem între Spaimă și Speranță

Disperarea este patria diavolului, poate de aceea Dante, în „Infernul”, spunea că pe poarta iadului scrie mare: „Lăsați orice speranță toți cei care intrați aici.” Unde nu-i speranță este IAD!

Frica este poate cel mai profund sentiment uman, un sentiment, însă, pe care Dumnezeu nu l-a experimentat vreodată.

Frica aparține univesului nostru interior, ne naștem cu ea. În general, medical și teologic vorbind, există 3 tipuri de frică.

1. Frica naturală – este un instinct uman - răspuns fiziologic la circumstanțe și pericole. Este teamă - un sentiment natural care face parte din sistemul nostru de auto-apărare. Un instinct de autoconservare. Sistemul nostru nervos răspunde la sentimentul fricii în mod extraordinar. Când ajungem într-o situație periculoasă, sistemul nervos răspunde involuntar în felul următor: Creierul comandă sângelui să se deplaseze din sistemul digestiv în sistemul muscular cauzând creșterea mușchilor pentru a putea lupta. Ochii se dilată pentru a avea o viziune periferică mai bună. Trupul eliberează adrenalină, care intensifică concentrarea noastră și generează energie

suplimentară în caz că trebuie să luptăm sau să fugim. Este o teamă sănătoasă, benefică, un sistem de protecție primit prin creație. Frica de Domnul se produce la nivelul acesta.

2. Frica nerealistă – exprimată prin fobii pe care le dezvoltăm. Este timiditate, frica cronică care ne ține în mediocritate. Este frica de nou, de a lua decizii, frica de schimbare, frica de pericole imaginare. Fiecare om are anumite fobii / frici de acest gen. O statistică recentă este sugestivă: 51% din oameni se tem de șerpi; 40% se tem să vorbească în public; 37% se tem de înălțimi; 34% se tem de spații mici; 27% se tem de păienjeni; 21% se tem de injecții, 20% se tem de șoareci, 18% se tem să zboare etc.

3. Frica nerațională – exprimată prin spaimă, groază, teroare și panică. Această stare ia forma fricii de viitor, de suferință, de oameni, de faliment sau eșec, de trădare, de cataclisme și accidente, de moarte și eternitate. Această frică îi face pe oameni disperați.

Sărbătoarea Nașterii Mântuitorului este infuzia de speranță într-un univers de spaimă. De fapt, în narațiunile nașterii, Speranța este Copilul născut într-o iesle care, prin fragilitatea, inocența, puritatea și divinitatea Lui stă în contrast cu universul disperat în care a venit. Nu întâmplător, patru personaje din narațiunile nativității – Maria, Iosif, Zaharia și păstorii – primesc acest mesaj angelic „Nu te teme! – Nu vă temeți!”.

Un cardiolog faimos spunea: „Speranța este medicamentul pe care-l folosesc cel mai des. Speranța poate remedia aproape totul.” Speranța născută într-o iesle poate remedia totul! Astfel, Crăciunul ne invită să ne tratăm Spaima cu Speranța. Ce face de fapt Speranța?

Ne luminează universul, orizontul. Ne face frumoși, agreabili. Universul păstorilor s-a luminat dintr-o dată. Din beznă, au ajuns la lumină. Din plictiseală, la bucurie. Ieslea a devenit centrul luminos al universului. Locul cel mai întunecat a devenit cel mai strălucitor. Oamenii respinși au devenit atrăgători! Speranța ne umple viața cu muzică, cu cântec.

Este combustibil pentru suflet. Ne face să acționăm, să riscăm să mergem mai departe, să ne aventurăm. Așa au făcut magii. Sufletul tău nu este făcut să funcționeze cu disperare, depresie, amărăciune, supărare,

„Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință.”
(2 Timotei 1:7)

(dați click aici pentru continuare)